

Тоду, Вілу та решті мисливців за ключами.

М. П. Х.

ГЛАВА 1

У Лондоні Емі та Ден Кехіли не хотіли знову повторювати свої власні помилки. Вони знали, чого їм очікувати у будь-якій країні світу. Приїжджаючи у новий готель, вони прочісували всі місця, де могли виявитися пристрої для підслуховування, чудово знаючи, на що спроможні їхні вороги. Також вони ретельно перевіряли усі можливі виходи і входи, щоб мати можливість утекти, коли буде потреба. І це за умови, що Емі та Дену було всього лише, відповідно, чотирнадцять та одинадцять. Вони давно вже виплекали в собі інстинкти професійних агентів ЦРУ.

Але зараз усе було по-іншому: у готельному номері Емі пройшла три кроки і впала на ліжко. Ден проминув повз неї і сів на канапу. Він сидів, відкинувшись, важкий рюкзак відтягував його назад.

«Тепер ми все знаємо, — подумала Емі. — Ми знаємо правду. Весь цей час навколо нас було стільки брехні, стільки секретів, а зараз від нас так багато чекають...».

У двері увійшла їхня няня Неллі Гомес із різнокольоровим скуйовдженим волоссям, у неї, здавалося, було ще достатньо сил, принаймні щоб одразу

У ПІДЗЕМ'ЯХ

не впасти на ліжко. У неї навіть цілком вистачало енергії на те, щоб слухати свою божевільну музику на «айподі», і це при тому, що на ній висіло кілька рюкзаків і переносний кошик із котом.

Десь у закапелках свідомості Емі промайнула думка про те, що вони із Деном, взагалі-то, мали б допомогти своїй няньці. Але дівчина не могла навіть підвестися з ліжка, не кажучи про те, щоб перетягувати важезні торби. Неллі повернулася, щоб зачинити двері. Мабуть зараз вона також впаде на ліжко, мертва від втоми.

«Ти так вважаєш?» — хмикнула сама до себе Емі.

Як вона й передбачала, Неллі твердо стояла на ногах. Вона не втратила свідомості, не зомліла, не сказала, яка вона втомлена. Вона просто нахилилася і щось підняла з підлоги. Якийсь конверт. Звичайний конверт. Навіщо нахилитися за ним? Навіщо піднімати? Ема та Ден лежали, лінуючись навіть глянути, що там знайшла Неллі.

— Як ви думаєте, що це, дітки? — спитала вона. — Я більш ніж упевнена, що це ключ до нашого наступного кроку! Інших листів нам останнім часом не надходить. І я вже цьому чомусь не дивуюсь.

Їх уже попередили, що лист буде закодований, щоб вороги у випадку перехоплення не могли розібрати, що саме там написано. Вона чекала, що її підопічні, брат і сестра, миттю підскачуть до неї, щоб вихопити листа. І обуряться, що вони вже дорослі, щоб називати їх «дітками».